

Arrest

nr. 51 623 van 25 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 september 2010, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. BOLLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 17 augustus 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in functie van zijn echtgenote M.O. (...) van Belgische nationaliteit.

Op 5 januari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 augustus 2010 wordt een negatief verslag woonstcontrole opgesteld door de politiediensten van Leuven.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Reden van de beslissing: artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverslag van 18.08.2010 opgemaakt te Leuven blijkt dat betrokkene niet meer bij de echtgenote woont. Hij heeft op 9 juli 2010 het echtelijke verlaten. De echtscheidingsprocedure is ingezet. Er zijn enkel nog voorwerpen van de echtgenote aanwezig op het adres. Betrokkene zou momenteel verblijven te Naamsevest 4, 3000 Leuven. ”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater, § 1, 4° en § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en verder stelt verzoeker dat de motivering manifest ontoereikend is in feite en in rechte.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat gelet op het aangehaalde recht op familieleven en de geschetste feitelijke omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd. Dat de beslissing enkel stelt dat verzoeker en Mevrouw Odeur niet meer op hetzelfde adres wonen en derhalve geen gezamenlijke vestiging meer hebben op het adres van de echtelijke woonplaats.

Dat geenszins de achterliggende grondslag ter dege werd onderzocht waarom partijen thans ‘tijdelijk’ uit elkaar zijn:

Er dient bovendien te worden benadrukt dat tot op heden nog geen stappen werden ondernomen om een echtscheidingsprocedure op gang te starten, daar partijen via bemiddeling pogen om hun huwelijk alsnog te redden. Dat de motivering van de beslissing geen gewag maakt van een geïndividualiseerde beweegreden. Verzoeker betwist geenszins dat partijen op het ogenblik dat de wijkagent ter plaatse was geweest voor het relatieverslag partijen niet meer samenwoonden op het hetzelfde adres en dat verzoeker tijdelijk onderkomen had gevonden bij vrienden — teneinde elkaar de nodige rust te gunnen om hierna een definitieve beslissing te nemen omtrent het verder zetten van de huwelijkse verplichtingen:

Verzoeker wijst ter zake naar rechtspraak waarbij wordt gesteld dat het niet de feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de vestigingsaanvraag betreft die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van het feit of er al dan niet sprake is van vestiging, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 15.959, 16 september 2008 <http://www.cce-rvvbe> (5 juni 2009); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl.1, 55. Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht. Dat de gemachtigde van de Minister bijgevolg eveneens in zijn “motivering in rechte” in de fout gaat. ”

De verwerende partij repliceert in haar nota aangaande het eerste middel het volgende:

“In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van:

- artikel 42quater §1, 4° en 42quater, §4, 4° en 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:*
- ‘manifest ontoereikende motivering’.*

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig eerste in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden. zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, RACE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.& 1992, z.p.).

Ter ondersteuning van zijn middel poneert verzoeker bijzonder summier dat de achterliggende grondslag waarom zij tijdelijk uit elkaar zijn niet werd onderzocht dat de echtgenoten thans in bemiddeling zouden zijn. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers eerste middel onontvankelijk. minstens ongegrond is.

Terwijl verzoeker geen enkel stuk aanbrengt van zijn beweringen. Uit het relatieverlag dd. 18.08.2010 blijkt dat de echtgenote van verzoeker heeft verklaard dat:

- de echtscheidingsprocedure is ingezet:

er een 'relatiebreuk' is.

Tevens bleek dat verzoeker niet meer op het echtelijk adres verbleef. Dit werd aldus ook duidelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. Uit deze gegevens blijkt afdoende dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker betwist ook niet dat zij niet meer samenwoonden op het ogenblik dat het relatieverlag werd opgesteld, doch verwijst naar rechtspraak waaruit blijkt dat het echter niet de feitelijke situatie is zoals die bestaat op het ogenblik van de vestigingsaanvraag die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van het feit of er al dan niet sprake is van vestiging, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. De verwerende partij ziet echter niet in hoe deze rechtspraak van toepassing kan zijn op verzoekers concrete situatie. De bestreden beslissing is immers niet tot stand gekomen op grond van de 'feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de vestigingsaanvraag', doch wel op grond van de elementen die nadien en naar aanleiding van het samenwoonsonderzoek aan het licht zijn gekomen.

Dit onderzoek dateert van 18.08.2010 en de bestreden beslissing van 06.09.2010. Verzoeker brengt geen enkel stuk aan waaruit zou blijken dat de feitelijke toestand in deze tussentijd nog zou gewijzigd zijn, integendeel lijkt hij de motieven van de bestreden beslissing niet te betwisten. Bovendien brengt verzoeker geen enkel stuk aan van zijn beweringen, en beweert hij dat er nog geen echtscheidingsprocedure werd opgestart, terwijl zijn echtgenote t.a.v. de politie verklaarde dat dit wel het geval was. Verzoekers loutere beweringen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen. De verwerende partij laat gelden dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St.. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Gelet op het voorgaande dient er te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Er kan dienaangaande nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerdte wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwoning meer is volstaat; zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.” (R.v.V.nr. 25.356 van 30 maart 2009)

Het middel kan niet worden aangenomen.”

Verzoeker repliceert het volgende in zijn repliekmemorie:

“Dat gelet op het aangehaalde recht op familieleden en de geschetste feitelijke omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd. Dat de beslissing enkel stelt dat verzoeker en Mevrouw Odeur niet meer op hetzelfde adres wonen en derhalve geen gezamenlijke vestiging meer hebben op het adres van de echtelijke woonplaats.

Dat geenszins de achterliggende grondslag ter dege werd onderzocht waarom partijen thans ‘tijdelijk’ uit elkaar zijn.

Er dient bovendien te worden benadrukt dat tot op heden nog geen stappen werden ondernomen om een echtscheidingsprocedure op gang te starten, daar partijen via bemiddeling pogen om hun huwelijk alsnog te redden. Dat dit thans een negatieve bewijslast omvat, zodoende dat verzoeker zich de vraag moet stellen hoe hij dient aan te tonen dat er nog geen echtscheidingsprocedure is opgestart...?

Het lijkt verzoeker ongenoegzaam onvoldoende dat louter wordt rekening gehouden met de verklaringen van mevrouw Odeur op het ogenblik dat er echtelijke problemen waren, zodoende dat de motivering van de beslissing geen gewag maakt van een geïndividualiseerde beweegreden.

Verzoeker betwist geenszins dat partijen op het ogenblik dat de wijkagent ter plaatse was geweest voor het relatieverlag partijen niet meer samenwoonden op het hetzelfde adres en dat verzoeker tijdelijk onderkomen had gevonden bij vrienden — teneinde elkaar de nodige rust te gunnen om hierna een definitieve beslissing te nemen omtrent het verder zetten van de huwelijkse verplichtingen:

Verzoeker wijst terzake naar rechtspraak waarbij wordt gesteld dat het niet de feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de vestigingsaanvraag betreft die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van het feit of er al dan niet sprake is van vestiging, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 15.959, 16 september 2008 <http://www.cce-rvvbe> (5 juni 2009); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl.1, 55. Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht. Dat de gemachtigde van de Minister bijgevolg eveneens in zijn “motivering in rechte” in de fout gaat. ”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: het Vreemdelingenbesluit) en naar de feitelijke omstandigheden welke aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name dat het recht op verblijf van verzoeker wordt ingetrokken en dit om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar een samenwoonstcontrole van 18 augustus 2010 en de daarin opgetekende verklaring van de echtgenote van verzoeker.

De Raad benadrukt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Noch artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden.

Waar verzoeker bedoelt dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft kunnen beoordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bestreden beslissing refereert, voorziet dat: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”*

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* werd toegepast, luidt als volgt:

“§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De Raad stelt verder vast dat de stukken van het administratief dossier de motivering van de bestreden beslissing bevestigen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 17 augustus 2008 een aanvraag indient tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in functie van zijn echtgenote M.O. (...) van Belgische nationaliteit. Op 5 januari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Niettemin vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van Leuven om een relatieveverslag op te stellen. Dit is geheel conform artikel 42^{quater}, § 5 van de

Vreemdelingenwet. Uit het samenwoonstverslag van 18 augustus 2010 opgesteld door de politiediensten van Leuven blijkt dat verzoeker niet woont op het gezamenlijke adres en uit de opgetekende verklaring van de echtgenote van verzoeker blijkt dat zij een relatiebreuk als reden opgaf waarom verzoeker niet meer verblijft in de echtelijke woning. Verder verklaarde zij dat verzoeker sinds 9 juli 2010 op een ander adres in Leuven verblijft en dat de echtscheidingsprocedure is ingezet.

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de voormelde feiten betwist op grond waarvan de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen maar dat hij louter beweert dat er sprake was van een echtelijke ruzie waarna verzoeker in het heetst van de strijd tijdelijk bij vrienden is gaan wonen. De Raad wijst erop dat de verschoning die verzoeker aanvoert niet te rijmen valt met de verklaring van de echtgenote van verzoeker aan de wijkagent in het kader van de samenwoonstcontrole zoals blijkt uit het verslag van 18 augustus 2010 en met de vaststelling dat het niet wordt betwist dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote sinds 9 juli 2010. Bovendien brengt verzoeker geen enkel stuk aan ter staving van zijn bewering dat er bemiddeling is opgestart. Tevens blijkt evenmin dat er op heden sprake is van gezamenlijke vestiging. Bijgevolg kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat er sprake zou zijn van een "tijdelijk" gebrek aan gezamenlijke vestiging. Een relatie hangt af van de wil van twee partijen en uit de voormelde feiten kan geenszins worden afgeleid dat er wel sprake zou zijn van een relatie. De argumentatie van verzoeker doet geen afbreuk aan het geheel van feiten die de directe aanleiding waren tot het nemen van de bestreden beslissing noch aan de wettigheid van de bestreden beslissing gelet op de bewoordingen van artikel 42*quater*, § 1, 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 19 september 2008 met arrest nr. 15 959 en hij dienaangaande stelt dat uit deze rechtspraak blijkt dat het echter niet de feitelijke situatie is zoals die bestaat op het ogenblik van de vestigingsaanvraag die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van het feit of er al dan niet sprake is van vestiging, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen, kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij opmerkt in haar nota dat de bestreden beslissing niet tot stand is gekomen op grond van de feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de 'vestigingsaanvraag'. *In casu* werd wel degelijk rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden zoals die bestonden op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting concludeert de Raad dat de verwerende partij binnen haar wettelijke bevoegdheid is gebleven en bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar oordeel is gekomen.

Verzoeker toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Evenmin maakt verzoeker een schending van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Er kon dus redelijkerwijze en op grond van een correcte feitenvinding op grond van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet besloten worden tot de beëindiging van het verblijfsrecht nu er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging. De motivering faalt geenszins naar feiten en naar recht.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dient de Raad er toch op te wijzen dat verzoeker deze schending vermeldt in de aanhef van zijn middel doch geenszins aantoon op welke wijze de bestreden beslissing de voormelde bepaling schendt. Echter, de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel van verzoeker is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

*“Aangezien artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geschonden is, betreft de rechten van verdediging die vereisen dat men minsten wordt gehoord vooraleer er een beslissing wordt getroffen die zijn rechten betreffen, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat men van verwerende partij als redelijke en zorgvuldige overheid kan verwachten dat minstens — voor het overgaan tot het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten — verzoeker zelf wordt gehoord. Er werd enkel vastgesteld dat verzoeker thans (tijdelijk) niet meer woonde op de Ruelensvest in Heverlee, zijnde de echtelijke woonplaats en dit op een ogenblik dat de relatie tussen partijen verzuurd was en dit in het heetst van de strijd. Zonder dat verzoeker omtrent de feitelijkeheden werd gehoord, werd thans de beslissing genomen dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten; Rechtspraak stelt duidelijk dat politieonderzoek dat werd verricht met het oog op het controleren van de samenwoning of de effectieve vestiging van de betrokkenen in het kader van de gezinshereniging niet in overeenstemming is met dit doel, wanneer het onderzoek zich lijkt te hebben gefocust op een vaststelling van herhaalde afwezigheden van de betrokkenen en het verkrijgen van een ‘aannemelijke’ rechtvaardiging voor een afwezigheid van verzoeker. Dergelijke vaststellingen, die worden gedaan zonder bij de burens of bij de betrokkene zelf — toen ze zich uiteindelijk bij de politieambtenaar hebben aangeboden — andere informatie te zoeken met betrekking tot de werkelijkheid van hun samenwoning of samenleven, kunnen geen geldige grond uitmaken voor het besluit dat er geen samenleven tussen hen is en dat het gaat om een schijnhuwelijk; Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 1397, 28 augustus 2007 Rev.dr.étr. 2007, afl. 144, 335; <http://www.cce-rvv.be> (29 april 2008); T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 1, 69. Bovendien dient benadrukt dat het begrip van gezamenlijke vestiging geen effectieve en duurzame samenwoning impliceert, maar meer in het algemeen ‘de staat van echtgenoot die niet zou kunnen worden erkend zonder de duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties’; Het is weliswaar juist dat geen enkele wetsbepaling ‘het uitvoeren van een buurtonderzoek en het ondervragen van de burens’ oplegt, maar dit neemt niet weg dat een dergelijk onderzoek wel degelijk wordt beoogd in een rubriek van het typeformulier van het verslag en dat de politieambtenaar die passend diende in te vullen of minstens zijn verzuim dit te doen moest rechtvaardigen. Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verweerster zich niet geldig heeft kunnen steunen op de elementen die aldus werden meegedeeld in het verslag om in feite te besluiten dat de gezinseenheid onbestaande was en om in rechte te beslissen dat verzoeker de voorwaarden om het vestigingsrecht in hoedanigheid van echtgenoot van een Belg te genieten, niet vervulde. Zodoende dient te worden beslist dat de door verwerende partij aangevoerde motivering is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout en de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Dat, mede gelet op hetgeen hoger werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
(...)”*

In haar nota voert de verwerende partij het volgende aan aangaande het tweede middel van verzoeker:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Artikel 6 EVRM
- De rechten van de verdediging en de hoorplicht
- Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung. De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Het middel, in zoverre gesteund op artikel 6 EVRM, is derhalve niet ontvankelijk. Verzoeker kan evenmin

worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, 1. OPDEBEECK, De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om verzoekers verblijf te beëindigen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief. Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. "(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoeker meent dat er meer onderzoek had moeten worden gevoerd naar de relatie en verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad dat een onderzoek moet worden gevoerd bij de vaststelling van herhaalde afwezigheden van betrokkenen, nu de vaststelling van de afwezigheid geen grond kan vormen voor het besluit dat er geen samenleven is tussen de echtgenoten.

In casu echter is er geen sprake van de vaststelling van 'herhaalde afwezigheden' waaruit dan zonder meer bepaalde besluiten worden getrokken. Verzoekers echtgenote werd ter dege aangetroffen en heeft zeer duidelijke verklaringen afgelegd, waaruit onder meer bleek dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet. Verzoekers beschouwingen zijn in casu dan ook niet relevant. Andermaal (cf. repliek op het eerste middel) dient te worden vastgesteld dat zijn beschouwingen op geen enkele wijze worden gestaafd, terwijl verzoeker bovendien niet dienstig kan voorhouden dat het huwelijk wat hem betreft niet voorbij is, terwijl dat voor zijn echtgenote wel het geval blijkt te zijn. De verklaringen van verzoekers echtgenote zijn duidelijk en laten geen twijfel bestaan.

Verzoekers ongestaafde en losse beweringen zijn geenszins van aard om tot het tegendeel te besluiten. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen.

(...)"

In zijn repliekmemoirie zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)

Aangezien artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geschonden is, betreft de rechten van verdediging die vereisen dat men minstens wordt gehoord vooraleer er een beslissing wordt getroffen die zijn rechten betreffen, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat men van verwerende partij als redelijke en zorgvuldige overheid kan verwachten dat minstens — voor het overgaan tot het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten — verzoeker zelf wordt gehoord. Er werd enkel

vastgesteld dat verzoeker thans (tijdelijk) niet meer woonde op de Ruelensvest in Heverlee, zijnde de echtelijke woonplaats en dit op een ogenblik dat de relatie tussen partijen verzuurd was en dit in het heetst van de strijd. Zonder dat verzoeker omtrent de feitelikheden werd gehoord, werd thans de beslissing genomen dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten; Rechtspraak stelt duidelijk dat politieonderzoek dat werd verricht met het oog op het controleren van de samenwoning of de effectieve vestiging van de betrokkenen in het kader van de gezinshereniging niet in overeenstemming is met dit doel, wanneer het onderzoek zich lijkt te hebben gefocust op een vaststelling van herhaalde afwezigheden van de betrokkenen en het verkrijgen van een ‘aannemelijke’ rechtvaardiging voor een afwezigheid van verzoeker; Dergelijke vaststellingen, die worden gedaan zonder bij de burens of bij de betrokkene zelf — toen ze zich uiteindelijk bij de politieambtenaar hebben aangeboden — andere informatie te zoeken met betrekking tot de werkelijkheid van hun samenwoning of samenleven, kunnen geen geldige grond uitmaken voor het besluit dat er geen samenleven tussen hen is en dat het gaat om een schijnhuwelijk; Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 1397, 28 augustus 2007 Rev.dr.étr. 2007, afl. 144, 335; <http://www.wcce-rvv.be> (29 april 2008); T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 1, 69 Bovendien dient benadrukt dat het begrip van gezamenlijke vestiging geen effectieve en duurzame samenwoning impliceert, maar meer in het algemeen ‘de staat van echtgenoot die niet zou kunnen worden erkend zonder de duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties’; Het is weliswaar juist dat geen enkele wetsbepaling ‘het uitvoeren van een buurtonderzoek en het ondervragen van de burens’ oplegt, maar dit neemt niet weg dat een dergelijk onderzoek wel degelijk wordt beoogd in een rubriek van het typeformulier van het verslag en dat de politieambtenaar die passend diende in te vullen of minstens zijn verzuim dit te doen moest rechtvaardigen. Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verweerster zich niet geldig heeft kunnen steunen op de elementen die aldus werden meegedeeld in het verslag om in feite te besluiten dat de gezinseenheid onbestaande was en om in rechte te beslissen dat verzoeker de voorwaarden om het vestigingsrecht in hoedanigheid van echtgenoot van een Belg te genieten, niet vervulde. Zodoende dient te worden beslist dat de door verwerende partij aangevoerde motivering is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout en de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Dat, mede gelet op hetgeen hoger werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (...).”

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en dat het vreemdelingenrecht een politiek recht is dat hier dus niet onder valt.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De Raad verwijst enerzijds naar wat reeds is uiteengezet in de analyse van het eerste middel aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing. Er dient wederom te worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze de feiten betwist op grond waarvan de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen maar dat hij louter beweert dat er sprake was van een echtelijke ruzie waarna verzoeker om de gemoederen te bedaren tijdelijk ergens anders is gaan wonen. De Raad stelt vast dat verzoeker de feitelijke vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, tracht te minimaliseren met een verwijzing naar gratuite beweringen. Verzoeker verwijst steeds naar een tijdelijke situatie, maar ook dit gegeven lijkt hij op geen enkele wijze te kunnen staven. Uit geen enkel stuk blijkt overigens dat verzoeker en zijn echtgenote opnieuw samenwonen.

Gelet op de overduidelijke verklaringen die de echtgenote van verzoeker heeft afgelegd en de vaststelling van de politie dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres verbleef (hetgeen verzoeker overigens niet betwist), is het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van de verwerende partij om te concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was en het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Op basis van de aan de verwerende partij bekende feiten die gezamenlijk in acht dienen te worden genomen en die allen werden opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij in alle redelijkheid op grond van alle gegevens tot het besluit gekomen dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden beëindigd. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Verzoeker argumenteert dat de beëindiging reeds volgt zonder dat verzoeker omtrent de feitelijkheden werd gehoord. De Raad verwijst vooreerst naar wat reeds is uiteengezet in de analyse van het eerste middel en wijst er wederom op dat de verklaringen van zijn echtgenote duidelijk zijn en worden bevestigd door het samenwoonstverslag en welke op zich niet worden tegengesproken door verzoeker. Aldus kan verzoeker niet voorhouden dat het onzorgvuldig was van de verwerende partij om hem niet te horen daar verzoeker, zo blijkt uit zijn uiteenzetting, geenszins betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer was op het moment van de beoordeling. Het feit dat verzoeker poneert dat dit slechts een tijdelijke situatie is en het niet eens is met de beëindiging van zijn verblijfsrecht is uiteraard onvoldoende om tot de nietigverklaring van deze beslissing te kunnen leiden.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak aangaande het politieonderzoek dat lijkt te zijn verricht gefocust op een vaststelling van 'herhaalde afwezigheden' van betrokkenen en het verkrijgen van een 'aannemelijke' rechtvaardiging voor een afwezigheid van de betrokkene, kan de verwerende partij gevolgd worden, waar ze benadrukt dat deze rechtspraak niet dienstig kan worden aangevoerd nu *in casu*, verzoekers echtgenote kon worden aangetroffen en duidelijke verklaringen heeft afgelegd.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de uiteenzetting van de Raad aangaande het eerste middel en wat hierboven is uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond door verzoeker.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU